

JALOSTUSPOHJAA LAAJENTAMASSA

Kasvattaja tulee aina silloin tällöin tilanteeseen, jossa ”omat linjat” katoavat. Käteen ei jäänytkään sellaista narttua, jonka kanssa pennutusta voisi suunnitella. Tuolloin tulee katsasteltua erilaisia koiria hyvinkin tarkkaavaisella silmällä. Olisiko tuolla linjassa tai tässä pentueessa mahdollisesti jotain... kunnes toteaa, että kaikkihan nämä suomalaiset ovat jotenkin sukua keskenään. Tai ainakin luulee tietävänsä puutteet ja viat.

Aikani asiaa mietittyäni totesin valinnan hyvin, hyvin vaikeaksi, omalle orrelle pääsemiseksi. Summittainen ulkomaan tuontikaan ei tuntunut kaikkine riskeineen kovin houkuttelevalta. Ajattelin jo luopua ja hankin irlanninsetterin. Mikä ei huono valinta ollutkaan, ainakin loputkin roturasistiset ajatukset katosivat.

Lepäävä ajatus ponnahti uudelleen esiin viime syksyn ensijahdissa. Tuttavani puolitoistavuotias esitti heti sellaisia näyttöjä, joihin ei voi olla ihastumatta. Toisen kahviliköörin jälkeen iltanuotiolla olin valmis ilmoittamaan, että tuosta koirasta minä haluan pennun! Vastausta en saanut, koska suu jäi auki omistajalta. Toki suupielet vähän ylöspäin, vielä enemmän ne nousivat yläviistoon koiran selvitettyä tiensä Junkkarin loppukilpailuun.

Tiesin toki koiran taustat, olihan sukutaulussa omakin kasvatti, eikä huono sellainen lainkaan. Tuntui mukavalta palata ”juurilleen” uuden pennun myötä. Takaraivoon sujahti kuitenkin vanha lausuma, älkää olko kiinnostuneita menestyneistä koirista, vaan niiden vanhemmista. Toisaalta pennun ollessa jalostuskelpoinen, edessä saattaisi olla taas ulkomailla käynti. Kaikkine riskeineen, josta jo kokemustakin oli karttunut. Koiran isä oli ze Stipek Tsekistä. Siis tse tse pek... eiku se tipek...eiku tse sipek; - tai jotain sinne päin. Onneksi netissä riitti oikein kirjoittaminen, että löysi oikeat sivut.

Ajatus alkoi viehättää. Vierasta linjaa, koko Suomen uroskanta käytettävissä. Paljolti tsekkiläisiä omia koiria, mukana myös saksalaista. Käytetty ensisijaisesti metsästyskoirina, vaikka näyttelypuolikin oli kunnialla hoidettu. rautaesiripun suojissa linjat todennäköisesti säilyttäneet arvostamiani monipuolisen metsästyskoiran ominaisuuksia. Muutaman viikon asiaa itselleni perusteltuani aloin uskoa siihen.

Sitten vaan sähköpostit liikkeelle ja puheluita ottamaan. Selvisi, että mahdollisuuksia on, mutta kasvattajat piti vakuuttaa metsästyskäytöstä. Ja vähän muustakin. Ylipekan Taina laati ylistyskirjeen kasvattajille, jota punastellen lueskelin. Se kuitenkin vakuutti, pian oli hyväksyvä vastaus sähköpostissani. Saisimme haluamamme uros ja narttupennun, Seppäsen Jaskalle Tikkakoskelle uroksen ja meille narttu!

Malttamattomina vierailimme ze Stipekin kotisivuilla odotellen tietoa astutuksesta. Lopulta saapui viesti, joka kertoi, ettei ajattelemamme yhdistelmä ollut onnistunut. Tilalle tarjottiin toista yhdistelmää, jossa astutus oli onnistunut. Teimme nopeasti päätöksen ja varasimme ruskea päistärriköt, vähän lisänä muitakin toiveita, jos pentueessa olisi valintaan mahdollisuutta.

Tuskastuttavan odottelun jälkeen viesti kertoi synnytyksen onnistuneen, osan pennuista ollessa mustapohjaisia. Ruskeapäistärriköjä vain yksi narttu, joten se oli meidän pentumme. Uroksissa valinnan varaa oli enemmän, mutta päätös ei ollut kuvien perusteella helppo. Nopeuttakin tarvittiin, sillä muilta pennuilta typistettäisiin häntä kolmen päivän ikäisinä.

Valinta tehty ja matkasuunnitelmaa tekemään. Edullisimmaksi osoittautui kolmen päivän paketti Prahaan, jona aikana kävisimme junalla hakemassa pennut. Matkaa Prahasta Ostravaan olisi vielä 400 kilometriä, joten täysipainoisia päiviä olisi luvassa.

Vihdoin saapui lähtöviikko ja pennut odottivat noutamistaan. Passit, kuljetuslaatikot pennuille, valuutat yöpymiset, kaikki oli valmista. Kunhan saataisiin Saksanseisojakerhon vuosikokous hoidettua, niin sunnuntaina lähtisimme. Ainoana asiana arvelutti pentujen koko; sopisivatko ne lentoyhtiön kahdeksan kilon raamiin käsimatkatavaroina kuljetettavaksi. Kunnes...

ISLANNIN TUHKAPILVI RAJOITTA LENTOLIIKENNettä!

No voi p...e, ei voi olla totta! Miten h...ssä tässä nyt toimitaan? Viimeiseen saakka seurasimme ja peruutettiinhan se Prahankin lento sunnuntai-iltana. Maanantaina selvisi, että lentorajoitukset voivat jatkua pitkään. Jos vaikka pääsisimme lentämään, ei ollut varmaa pystyisimmekö palaamaan. Edes seuraavassa kuussa. Lomaviikko oli sovittu tähän ajankohtaan ja pentujen kasvaminen yli kahdeksan kilon tuottaisi ne joka tapauksessa rahtiruumassa, jolloin kustannus kasvaisi merkittävästi.

Ainoaksi vaihtoehdoksi tuntui jäävän haku omalla autolla. Seitsemän vuotta vanha ranskattareni oli toiminut luotettavasti, mutta määräaikaishuolto oli juuri ovella. Lauttaliput autopaikkoineen piti varmistaa, tarvittiin navigaattori, kuskeja pitäisi olla kolme, lapsien hoito varmistaa... ja tiistaiaamuna pitäisi startata viimeistään kuudelta! Muutoinkin tarvittaisiin onnea neljän tuhannen kilometrin selvittämiseen. Ei olisi lomamatka, vaan täyttyä työtä parhaimmillaankin.

Helsinki- Tallinna laivavaraus onnistui samoin lauantaille Tukholma – Turku autopaikkoineen. Maksoin heti ja lähdin kyselemään työkaverilta navigaattoria. Sainkin sen lainaan, mutta Euroopan karttoja siinä ei ollut sen enempää kuin omassanikaan. Siispä kauppaan ja uutta ostamaan. Kaksi oli tarjolla ja valitsin Garminin, ajatellen oppivani sitä kyllä matkan varrella käyttämään. Autoa ei huoltoon näin nopeasti saanut, joten varmistukseksi vaihdoin öljyt, lähinnä itseäni rauhoitellen.

Lapsenhoidot järjestäytyivät, matkaa tiistaiaamuna lisäksi pääsivät Ulla ja Seppäsen Mari Jaskan jäädessä koti-isäksi. Kuskeja olisi siis riittävästi, hieman kyllä arvelutti tyttöjen halukkuus ajamiseen. Aikataulu oli tiukka, yli 4.000 kilometriä lauttamatkoineen viidessä vuorokaudessa olisi ilman ongelmiakin haastava.

Ensimmäiseksi yöpymispaikaksi olimme suunnitelleet Liettuaa tai Puolan pohjoisosia, riippuen matkan etenemisestä. Via Balticalla ajo oli kuin pohjoisen jahtireissulla. Routatöyssy joka viidenkymmenen metrin päästä. Töyssyt tosin olivat suurempia ja syvempiä. Latviaa lähestyttäessä alkoi tuntua jo mukavalta, taival oli edennyt suunnitellusti. Kaunasissa voisimme yöpyä... Autosta kuuluva pahaenteinen jollausta pakotti pysähtymään ja arvioimaan tilannetta. Ei ollut pakoputki, ainoaksi vaihtoehdoksi jäi pyörän laakeri. Jonka tiesin kestävän korkeintaan muutaman sata kilometriä. Kesti kuitenkin Kaunasiin, vaikka ääni paheni koko ajan. Löysimme hotellin, nukahtaessa mielessä pyöri monenlaisia ajatuksia matkan jatkosta. Varsinkin, kun Kaunas näytti elävän ulkoiselta edelleen neuvostoaikaa. Toisaalta näillä teillä liettualaiset ovat varmasti joutuneet paljonkin korjaamaan omia autojaan... niitä kun joitain näytti liikkuvankin. Tuo pieni toivonkipinä korjauksen onnistumisesta silmissä nukahdin.

Aamupalan jälkeen hotellin netin kimppuun ja hakusanaksi Citroen Service Lithuania. Sellainenkin löytyi ja kirjoitin sen ylös marssien hotellin vastaanottoon. Selvitettyäni tilanteen, hotellin apupoika pyysi päästä katsomaan autoani. Aikamme tutkittuamme ja päästyämme viasta yhteisymmärrykseen, hän kertoi omassa autossaan olleen juuri samanlaisen vian. Tuota yhteensattumaa en enää osannut ihmetellä.

Annoin pojalle kympin ja pyysin häntä etsimään puhelimitse korjaamon. Liettua kun ei kuulu kielivalikoimiini. Parin soiton jälkeen sellainen löytyi, poika naputteli vielä katuosoitteen navigaattoriini ja pääsin matkaan. Korjaamo löytyi ja kun yhteistä kieltä ei ollut, minulle sormella näytettiin pyöränlaakeri, raidetangon molemmat nivelet, kallistuksenvakaajien luut... siinä vaiheessa ensimmäinen ajatukseni oli luottokorttini limiitti. Mahtaisiko riittää. Takaisin hotellille korjaamon autolla korjausmiehen ajamana. En suosittele heikkohermoisille. Joutessani kävin parturissa. Maksaessani luottokortti ei toiminut, eikä käteistä ollut. Mietin mahtaako käydä autokorjaamon kanssa samoin...

Kolmelta iltapäivällä sain tiedon, että auto on pian valmis. Hikikarpalot otsalla taksiin ja välillä käynti paikallisessa eläinapteekissa matolääkkeitä hakemassa. Ne olivat tosi halpoja. Korjaamolla laskua selvitellessä tuli yllätys. Koko lysti maksoi vain 259 euroa, Suomessa vastaavasta remontista ei olisi selvinnyt alle tonnin. Iloisena matkaan, vaikka aikataulu olikin karannut käsistä.

Puolassa selvisi, etteivät tytöt olleet kiinnostuneita ajamaan vilkkaan rekkaliikenteen seassa Varsovan kautta. Joten oikaisu itäpuolen kautta. Noin sata kylää tuli tutuksi. Kaikkien läpi ajettiin neljää-viittäkymppeä. Onneksi välillä oli jopa 90 nopeusrajoitus. Lyhimmillään alle kolmesataa metriä. Poliiseja kyllä riitti melkein joka mutkaan, joten nopeusrajoituksia tuli kunnioitettua. Oman lisänsä matkantekoon toivat lukuisat kukin koristellut ristit tienvarsissa. Kukat johtuivat Puolan presidentin menehtymisestä, mutta jos jokaisen kohdalla oli joku kuollut, tie oli ollut tosi pitkään käytössä. Paremmilla tieosuuksilla oli poikkeuksetta maininta: EU:n rahoittama... Pääsipä sentään palan matkaa hyötymään maksamistaan vero euroista!

Kuudelta Ostravassa hotellilla kiittäen Luojaa navigaattorista. Erityisesti sen toimimisesta läpi Etelä-Puolan. Lyhyen, mutta nopeasti nukutun yön jälkeen aamiaiselle, kamat autoon ja suunta kohti ze Stipekiä. Navigaattori ei lähtenyt toimimaan, ajoin kuitenkin olettamaani suuntaan. Soitto Suomeen, miten menetellä navigaattorin toiminnan uudelleen käynnistämiseksi. Resetoinnista ja boottauksesta huolimatta se ei enää suostunut yhteistoimintaan. Menisi kuulemma takuuseen, kun palaisimme Suomeen. teki mieli kysyä, voiko takuupalautuksen tehdä juhannuksen jälkeenkin. Me kun emme enää yhtään tienneet missä olimme. Ja milloin pääsisimme pois. Hetken ajeltuani löysin toisen hotellin, jossa arvelin olevan tarpeeksi korkea torni maamerkiksi. Soitto Müllerille, että lähellä ollaan, mutta emme tiedä miten osaisimme perille saakka. Tovin aikaa toisillemme selviteltyämme, minä paikkaa ja Martina Müller ajo-ohjeita, totesimme ainoaksi vaihtoehdoksi, että he tulevat hakemaan. Tulivatkin, mutta kertoivat osaamisen olleen vaikeaa, kun eivät olleet edes tienneet kyseisen hotellin olemassaolosta...

Vihdoin perillä ja pennut syliin! Toistakymmentä saksanseisoojaa tarhoissa ja muutama vapaana pointterin ja mäyräkoirien kanssa. Koirien määrä ei enää ihmetyttänyt kun kuulin heidän kasvattavan vuosittain tuhansia fasaaneja, jotka kaikki metsätetään seisojilla. Tuliaisiksi olin varannut perinteitä kunnioittaen ison pullon Koskenkorvaa. Ja sain vastalahjaksi Slivovitz luumuviinaa. 52 prosenttista. Matkaongelmien jälkeen arvelin sen tulleen tarpeeseen. Kun tietäisi, missä välissä ehtisi edes maistamaan. Pitää kuulemma taudit loitolla, jos joka aamu nauttii lasillisen. Kannustivat tyytymään pieneen sellaiseen.

Pentujen luovutus sujui ongelmitta, vaikka kahvipöydässä saikin olla terävänä. Martina puhui meille englantia, vanhempansa minulle saksaa ja keskenämme tietysti tsekkiä ja suomea. Välillä kaikkia kieliä oli ilmassa yhtä aikaa. Jalostuksesta, metsästyksestä ja kokemuksista olisi voinut keskustella pitkästi, mutta aikataulu painoi taas päälle. Müllerit ohjastivat Prahaan menevälle moottoritielle, piti kiertää Saksan kautta takaisin, koska rokottamattomia voi kuljettaa vain raivotautivapaiden maiden kautta. Puola ja Baltian maat eivät sellaisia ole.

Automatka Prahaan sujui hyvin hyvää tietä pitkin. Koko ajan kuitenkin kuulostelin ylimääräisiä ääniä autosta. Liettualaisen korjaamotyön laatu oli vielä testaamatta. Niitä ei onneksi kuulunut ja Prahan lähellä pysähdyimme ostoskeskukseen täydentämään eväitämme ja katsomaan löytyisikö karttaa. Löytyihän se, tsekin kielinen tosin. Ja pari pulloa hyvää brandyä edulliseen tsekkihintaan. Lähtöä tehdessämme Ulla avasi takakontin jolloin toinen pulloista kieltäytyi matkustamasta mihinkään sukeltaen kamikazemaisesti parkkialueen asvalttiin. En ehtinyt edes suuta avata varoittaakseni. Totesin tilanteen ja siirryin sivummalle sikarin polttoon menetyksestä toipuakseni.

Seuraava hotelli löytyi läheltä Saksan rajaa, jäimme sinne, koska aikataulullisesti ehtisimme vielä Pohjois-Saksassa käydä puolipakollisilla lasiostoksilla. Tuolloin voisin korvata menetykseni Brandy-osastolla.

Aamulla liikkeelle, rajanylitys oli yhtä mutkaton, kuin kaikkialla muuallakin. Passia kyseltiin vain Tallinnaan tultaessa, sielläkin EU-kokouksen vuoksi. Vuoristosta alas kohti Dresdeniä, mukavia pikku kyliä. Paitsi yksi, johon Saksan poliisi oli asetellut tutkan. Viidenkymppin alueella 72 näytti mittari. Mistähän ylityksestä ne ottavat kortin pois, tuli ensimmäiseksi mieleen. Ovat kuitenkin kohtuullisia, selvisin 35 eurolla. Neljä kilometriä nopeammin ja sakko olisi ollut aivan toinen...

Kyllä Saksassakin voi saada ylinopeussakon, vaikka se autobaanalle päästyäni tuntui epätodelliselta. Vähän ennen Berliiniä totesin olevan tarvetta vaihtaa kuskia ja ajoin huoltoasemalle. Mittaritaulua katsellessani totesin väsynein silmin, että näyttääpä olevan biodiesel kovasti markkinoitu ja päätin ottaa tavallista. Olihan se tavallista, mutta tavallista bensaa. Kerkesin täyttää tankkia melkein kolmella kymmenellä litralla, ennen kuin väsyneet aivot toimivat. Nykyiset dieselit kun eivät kestä yhtään bensaa, joten se oli tankista pois otettava. Hölmöyksissäni vielä siirsin auton pois mittarikentän luota parkkialueelle. Mikä tarkoitti, että myös polttoaineputkisto moottorille oli tyhjättävä. Hinausauto tilaukseen ja hinaus korjaamolle. Pari tuntia odottelua, tällä kertaa saksalaista korjaamotyöskentelyä ihastellen. Luottokortti esille, 310 euroa, tankki uudelleen täyteen matka jatkui kohti Berliiniä. Iloisesti köyhtyneenä.

Ajattelimme sivuuttaa Berliinin vain autobaanoja käyttäen, karttojen epätarkkuus oli kuitenkin sitä luokkaa. Sopivasti rakennetuista viivyttyistä huolimatta osuimme juuri perjantain ruuhkaan, jolloin etenimme useita kilometrejä parinkymppin vauhdilla. Ruuhkan vidoin helpottaessa yksi väärä kaistanvaihto vei meidät sisään Berliiniin. Syvästi helpotuksesta huokasimme, kun osasimme pois alta puolen tunnin. Päivänkään käyttäminenkin ulospääsyyn ei tuntunut tuolloin kovin kohtuuttomalta ...on sen verran iso kaupunki.

Matkan teko alkoi olla jo täyttä työtä. Ajat tai luet karttaa tai sitten hoidat pentuja. Autossa nukkuminen ei tarjonnut kovin virkistäviä hetkiä tuossa vaiheessa. Onneksi Ulla jaksoi vielä ajaa, ettei seuraavan päivän taival jäisi kohtuuttoman pitkäksi.

Valitsimme lauttamatkan Saksasta Tanskaan helpompana. Olin ajatellut soitella matkalta lautan aikataulut ja hinnat, mutta toinenkin autolatureistamme sanoi sopimuksen irti. Vain yhdessä puhelimesta oli virtaa soittaa Suomeen ja pyytää katsomaan netistä aikataulut. Tämä juuri onnistui ennen virran loppumista.

Lautalle ajo onnistui hyvin pääsimme suoraan odottelematta ja pian matka jatkui Tanskanmaalla. Etsimme parista kylästä majoitusta siinä kuitenkaan onnistumatta. Totesimme parhaimmaksi ajaa Kööpenhaminaan, sieltä hotelli varmasti löytyisi. Löytyikin, mutta oli omenahotelli, johon pääsi vain tunnuksilla etukäteen maksettuna. Niinpä Isobeltin siltaa yli Ruotsin puolelle. Hotelli löytyi Malmöstä ja vastaanotossa aamukahdelta ruotsinkielinen tuntui kuin olisi kotiin tullut. Aika erikoista.

Viiden tunnin torkkujen jälkeen matkaan Tukholmaa kohti. Uskokaa tai älkää, mutta tuo matka meni ongelmitta, ehdimme lauantain laivalle Turkuun. Laivalla ei enää osannut ajatella uusia ongelmia, syönnin ja parin paukun jälkeen silmäluomet painuivat väkisin kiinni. Aamulla laivasta ulosajoa odotellessa kysyin vielä, tulivathan kaikki tavarat mukaan hytistä ? kyllä kaikki ovat mukana, mitään ei jäänyt. Lukuun ottamatta niskoilleni sopivaa erikoistyyntyä, jota olin kuljettanut koko matkan ajan mukana. No, maksoi vain 88 euroa.

Mitäpä sitä ei tekisi jalostuspohjaa laajentaakseen.